

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

ACTUALITATEA CLASICILOR

DESPRE SCRIITORI

În generația de azi, a celor ce mânjesc hârtia și dizolvă cuvintele în mulțată salivă sentimentală, originalitatea s-ar dovedi cam greu. De la cei mai tradiționali până la cei care se complac în sineși subțil denumire de moderni, actori banali ai unei sensibilități streine, nulitățile abundă. Literatura, stagnantă, e ca o gară de marfă în care vagoanele s-au oprit, și grânelor putrede și fermentate irump din sacii spartți, și innămolesc terenul.

Pentru câțiva scriitori justificați de un talent, de o dibăcie sau pornire, zac sute pe caldarâmul artei, întinși ca niște câini ce-și caută-n blană, puricii la soare. Lenea lor se mișcă lent, într-o

zi, cu umbra lor culcată, din stânga la dreapta. Lumina le răsare pe sprâncene, și până seara le ajunge-n spinare. Acești țigani ai artei visează, se scarpină, oftează, sunt amorezați și cântă.

Scrisul lor e ciut. Fraza lor fără desen, fără ritm, fără asprimi și rotunjimi, tânjește, se-ntinde, zemoasă, sau se risipește ca praful. Niciodată nu s-a scris mai mult și totodată mai puțin. Povestitorul trece prin povestea lui cu căruța: nimic nu se vede, din ce atinge, că s-a strecurat prin mâna lui, care nu știe să apuce; totul curge ca să curgă. Poetul, beteag, se târăște din stih în stih pe burtă și oftează cu nasul în parfume pe care nu-i în stare să le evoce. Ei nu

ADEVĂRURI TRISTE

„Nu suport Bucureștiul. Acolo este locul în care bunul simț nu mai există, am atâtea capitale, mult mai aproape de mitici: Viena, Budapesta, Ljubliana, Zagreb, Beograd.”

Ștefan Popa Popa's

cunosc, bieții scriitori, o artă innăscută, în afară de literatură, o vigoare ce vine din pământ, din aer, din cer, din sânge. Ei au citit și citesc, și după ce citesc se pun să scrie și ei - și iată de ce sunt scriitori. Sceptici din nerozie și orientalism, ei nu pot să priceapă viața, n-au pentru ea nici un sentiment, nu se pasionează, nu izbucnesc, nu se revoltă, nu urăsc, nu iubesc, nu vor, nu văd, nu știu. E o emasculare profundă, și de aceea scriitorii noștri și îmbătrânesc atât de iute. (.)

1913

Tudor ARGHEZI

Virtutea să fie nemărginită

Este imposibil celor care trăiesc virtuos să ajungă la desăvârșire și la capătul virtuții. Așadar, primul și cel mai ales bun a cărui natură este bunătatea e Dumnezeu însuși. fie că este înțeles sau neînțeles. După cum nu există nicio margine a virtuții decât plăcutul, tot astfel natura dumnezeiască este nemărginită și înfinită. Dar cel ce cultivă virtutea nu de formă, ci cu adevărat, se numește Dumnezeu care este virtutea desăvârșită. Dar Dumnezeu nu are margine. De aceea când cei care L-au cunoscut doresc să fie părtași la tot ceea ce este bun prin natură, este necesar ca și dorința partașului, să nu aibă niciun sfârșit prin care să poată înceta.

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor vremurilor

Damian URECHE

Datorită fie stăm în umbră,
Nu mai pot valorile să crească,
Stăm de-un veac cu mâinile în șolduri -
Sfântă lașitate românească!

Și de-atâta chin și de durere,
Nu mai pot nici mamele să nască,
Nu primim nimic, dar ni se cere -
Sfântă lașitate românească!

Trădători cu sufletul de slugă,
Ce-au ajuns la viața boierească,
Au venit la sânul tău să sugă -
Sfântă lașitate românească!

Bietul nostru neam e plin de ură,
El, ce știe-atâta să iubească,
Nu mai știe omul câte-ndură -
Sfântă lașitate românească!

Sfântă lașitate românească

Din cuprinsul sfinte noastre țări
Rup vecinii cu măsea frățească
Și ne-așteaptă noi amenințări -
Sfântă lașitate românească!

De-ar veni și-aici un pic de bine,
Dictaturi să nu ne mai umbrească,
Poate-atuncea vom scăpa de tine -
Sfântă lașitate românească!

„PROSTIA N-ARE CULOARE POLITICĂ”

Există adevăruri grave, care privesc soarta unui popor și pe care cei cocoțați în fruntea lui, le tac. Unele sunt atât de greu de închipuit, încât atunci când le citești, ai vrea să le uiți repede; cum este acesta de mai jos, întâlnit într-un bine scris articol semnat de Sabin ORCAN.

📖 Că în România nu există cea mai vagă formă de meritocrație, că nonvalorile sunt promovate pe toate drumurile și pe toate gardurile, iar adevărate valori sunt ignorate sau, dimpotrivă, sunt călcate în picioare, că orice nulitate poate ajunge într-un post de conducere doar în virtutea carnetului de membru al partidului aflat la putere, pe bază de PCR ("pile, cunoștințe și relații") sau, pur și simplu, contra unei șpăgi plasate unde trebuie - nu-i nicio surpriză.

Pe câmp sinistre șoaapte trec pe vânt -
De parte plopii s-apeleacă la pământ
În larg balans lenevas, de gumă.
Pustiul adânc... și-ncepe a-nnapla.

După 20 de ani de libertate, România n-a depășit etapa dosarelor de cadre, a nepotismului și a corupției prin care se făceau promovările și pe vremea lui Nea Nicu. Mă uit în jur și exemplele curg, aș zice, gărlă! Diversi neica-nimeni, care n-au reușit nimic în viață, ale căror studii sunt indoielnice sau inexistente, tot felul de agramați, analfabeți sau, ca să fiu mai precis, niște tolomaci și tăntălăi devin peste noapte "specialiști", ba chiar șefuleți la stat. Încât oamenii se întreabă, pe bună dreptate, cum naiba e posibil așa ceva când mii de tineri deștepți și educați își caută de lucru!

Ei bine, nu-i greu să găsești explicația. Cauza fenomenului trebuie căutată în obiceiul numirilor politice, al recompenselor

(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XVII
NR. 1 (203)

IANUARIE
GERAR

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAĞAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2011

ÎN PENUMBRA DREPTĂȚII

Dacă Consiliul Suprem al Magistraturii ar funcționa în mod corespunzător s-ar diminua în mod simțitor sentințele nedrepte și ca urmare contestația acestora la CEDO și la alte Foruri Justițiare Europene. Totodată ar crește încrederea în justiție atât a persoanelor din țară cât și a investitorilor străini.

Ca să poată funcționa corect ar trebui să înceteze imixtiunea factorului politic în justiție direct și indirect. De fapt Consiliul Suprem al Magistraturii a rămas printre ultimele bastioane ale democrației neafectate politic deși s-a încercat, însă deocamdată fără succes.

Deoarece justiția e factorul prin care se măsoară de la vârful ierarhiei spre bază, modul de cântărire a dreptății sociale, atâta câtă mai există, prin forul ei suprem C.S.M. încă mai are câmp de manifestare. Dacă prin diferite tertipuri politiciene se pune botniță și la acest for, atunci bruma de democrație ce a mai rămas e pusă sub semnul întrebării.

Politicieni de la putere încearcă totuși prin diferite metode să se amestece în alegerile din C.S.M. ca să-și pună oamenii lor, dar nici opoziția nu doarme, drept pentru care deocamdată nu au reușit, dar până la urmă nu se știe.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

LA FRONTIERA ISTORIEI

Un raport de țară de la 1853

Johann Koradin, comisar al Ministerului de Interne austriac, a fost trimis în Valahia să ia în secret pulsul unei țări bizare, neașezate, puțin cunoscute în resorturile sale. Viena era dornică să afle ce fel de țară era aceea care i-a scăpat întotdeauna printre degete, alunecoasă chiar și atunci când a ținut-o bine cu ambele mâini, între 1718 și 1739. În acei ani, Austria încercase zadarnic să organizeze administrativ noua provincie a Olteniei.

Venind la București, Koradin descrie „principiul demoralizator al birocrăției române, în toate ramurile afacerilor sale”, „populația bucureșteană” aprobând „acest sistem, fiindcă față de boeri, chiar cu bani, nu găsec dreptate”.

Iar ofițerul austriac continua: „Mi s-a povestit despre funcționarii români în genere, că sunt indolenți, mândri și nu se rușinează să spună că din salariile lor (care nu-s tocmai neînsemnate) le este imposibil să-si ducă existența de toate zilele și nu fac niciun secret din aceea că luxul pe care îl poartă și-l procură nu tocmai onest, prin veniturile pe sub mână. În ceea ce privește starea culturală a populației bucureștene, am găsit că – în afară de câțiva doctori și artiști și aceștia străini – cu toții sunt sub nivelul mijlociu: o cultură superficială domnește de la boier până la ultimul comis; chiar și negustorimea în sferile cele mai înalte nu are o cultură științifică, teoretică, ci numai tact practic. Demoralizarea este vizibilă în toate treptele populației bucureștene. Caractere oneste se găsesc rar, noțiunea de a căuta să înșele este înlocuită prin cea a șireteniei.”

După mai bine de 150 de ani, societatea românească se află cam tot pe acolo, adică prin misteriosul an 1853.

Demoralizarea bântuie toate treptele ei, cu traume trăite colectiv de masa bugetarilor și indeosebi a pensionarilor, șomerilor, deznădăjduiților de tot felul. Și alternative nu sunt, în afară de mizerie, foamete, moarte. Cultura superficială a majoritarilor, manelizată și fotbalizată la maximum cu substituirea subculturale, continuă să fie distrusă sistematic de o mulțime de travestiți, ingineri sau fizicieni, care se cred filosofi, filologi sau analiști politici, în realitate ratând prima specialitate și neînțelegând nimic din cealaltă. Toți aceștia trăiesc într-o continuă și bovarică iluzie.

În ciuda culturii superficiale, a demoralizării sociale, toată lumea se află la 1853 într-o continuă competiție pentru a arăta bine, cât mai la modă cu putință. Iar confruntarea era atât de violentă, încât „o ușoară abatere de la acest obicei - moda pariziană - este privită chiar de public chiorăș” și „pe lângă aceasta individul are riscul să fie tratat ca recalcitrant”. Peste numai o sută de ani, în 1953, același public își inversase radical sistemul de valori: dacă erai prea european sau occidental în vestimentație sau comportament, tratamentul era închisoarea sau «canalul». Acest lucru reflecta cât de ușor își schimbă gusturile în materie de modă și comportament o mulțime superficială, deculturalizată sistematic și astfel ușor de manipulat. Căci bine spune reclama: „Prietenii știu de ce”.

Raportul de țară al ofițerului Johann Koradin, făcut în urma unei șederi secrete în Valahia și având la bază informații luate cu un ochi atent la toate amănuntele cotidiene, ne ajută să redescoperim prezentul din trecut.

Adrian MAJURU

FIINȚA ȘI SĂRBĂTORILE

Ființa nu trăiește exclusiv în istorie, ea este prinsă în timp, însă raportul ființei cu lumea nu este temporal. Ființa trăiește pe verticală, fiind într-un raport metaistoric cu lumea, pentru că ființa vine de sus și are în permanență melancolia înălțimilor, iar această melancolie se cristalizează în manifestarea teologică a ființei, care-i orientează zestrea metaempirică către dezrobirea de păcatul căderii și-i imaculează exercițiul urcării la cer. Harta urcării este harta sărbătorilor, lumea ființei orientându-se după sărbători, fiind în același timp succesiune de sărbători. Sărbătorile sunt mai mult decât momente în care ființa rememorează un timp mitic, sunt permanențe ale timpului mitic, profunzimi care s-au picurat în timpul istoric, salturi vii pe care ființa le face periodic în adâncimile cosmosului, imersiuni în etosul cosmic, fiind simultan și urcări la cer și coborâri pe pământ. Fără conștiința sărbătorilor ființa este împinsă la suprafața existenței, își pierde destinul și îngheață în unidimensionalitatea pozitivismului atomizant și în fixitatea gregară a somatismului, aruncând lumea într-o temniță a libertății totale, a singurătății. Lipsa sărbătorilor este castrarea cosmosului de sfinți, diluare sinistră în apa moartă a intestinismului nihilisto-capitalist. Fără sărbători ființa își pierde drumul elevației, pentru că sărbătorile fac parte din simbolistica mistică divină

care greșeză misiunea cosmică a ființei. „Pentru omul religios spațiul nu este omogen” spune Mircea Eliade, omul religios având o existență calitativă, are o viziune calitativă asupra timpului, iar această viziune se traduce în succesiunea sărbătorilor. Viziunea calitativă i-a venit omului teologic, adică de sus, de la Dumnezeu, care a scris în constituția ontică deschiderea-către. E doar o aparență ideea că sărbătorile depind de sistemul axiologic individual. Ele sunt manifestări axiologice supraindividuale, ale lui Dumnezeu. Dacă intrarea omului în lume este o cădere, sărbătorile sunt urcarea ei la cer. Acestea sunt motivele pentru care omul trebuie să trăiască sărbătorile cu pioșenie, să respecte ritualurile scrise în Cărțile Sfinte, să parcurgă cu umilință regăsirea timpului cosmic pentru a se umple de profunzimi și să rupă lanțurile decrepitudinii mundane pentru a se scâldea în lumina unui nou ciclu al urcării la cer. Și să creadă! „...cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri va trăi.” (In. 11,25)

Atănase ȘTEFU

„PROSTIA N-ARE CULOARE POLITICĂ”

(urmăre din pag. 1)

pentru clientela de partid, al metodelor fanariote după care se conduce încă această țară. Ne-am răcit gura de pomană vorbindu-le politicianilor despre nevoia de a promova competența și de a încuraja știința de carte. Scriam acum un an: „Cât sunt în opoziție, toți țipă contra politizării instituțiilor statului, dar cum câștigă alegerile, își instalează la butoane propria clientela. Încât azi nu se mai întreabă nimeni cum e posibil ca fitece pițifelnic să fie uns șef doar în virtutea meritelor sale de fost lipitor de afișe”.

Ca să aflui azi că, la Câmpia Turzii, un consilier local PDL a fost respins de două ori la examenul de bacalaureat în 2010, cu nota 2 la matematică. Dacă până aici putem găsi o scuză, în sensul că n-ai nevoie de liceu terminat ca să fii ales al poporului și, cu atât mai puțin, frunțaș al partidului, căci individul este președinte al organizației de tineret, abia mai departe povestea devine o știre. „Specialistul” fără BAC este angajat ca șef al stației de epurare din cadrul Companiei de Apă Arieș. Prin urmare, ocupă o funcție publică, deși a fost declarat repetent cu acte.

Însă alta-i partea cea mai hazlie. Reprezentantul PDL este membru în două comisii ale Consiliului Local: cea de „amenajare a teritoriului, urbanism și protecția mediului”, dar și cea de „învățământ, sănătate, cultură, sport și relații externe”. Carevasăzică, omul n-are școală, dar hotărăște soarta școlilor din oraș! Nu pot decât să-mi închipui cum analizează el managementul didactic sau ce înțelege prin reformă educațională. Să râzi cu lacrimi și mai multe nu!

Ceea ce-mi aduce aminte de o vorbă a unui scriitor român care comenta, ironic, studiile activiștilor comuniști: „E drept că au absolvit academia (Ștefan Gheorghiu - n.m.), numai că n-au făcut liceul”. O afirmație care, constat, a rămas valabilă sub toate regimurile care s-au succedat la guvernare din '89 și până azi. Că, de, prostia n-are culoare politică!

O BUFNIȚĂ TÂNĂRĂ PE PATUL MORȚII

20 mai 1987. În tren spre Bucureștii lui Bogza. Vagon lit. Dimineța începe devreme, odată cu apariția poetului Ioan Flora, care caută haina criticului Sârba. Nu-i la mine. Dar mă scol, mă rad până a nu se trezi colegul meu de cușetă, un domn foarte gras care e șef de sală la restaurantul militar. El îi știe pe poeții timișoreni, păi să nu-l știe el pe Damian Ureche? Pe Alexandru Deal?

Vine Sârba, fercheș, binedispus și vesel. În *Lumina*, nr. 2-3/ 1987, i-a apărut Babilonul fericit. Stil profetic, ton sumbru: nu ajungem la cer - n-o să ajungem niciodată, limbile ne vor fi mereu încurcate de unii și de alții. Și de neputința noastră de a vorbi.

Are o sticlă de brandy din care se bea cu economie. După ziua de ieri, în care consumul de alcooluri a fost peste măsură, azi începem ziua cu prudență. La gară ne întâmpină Fiorica, asistentă la catedra de limba sârbă. A luat un taxi, dar mai e nevoie de unul. Fiorica și A.D. se agită, până la urmă mai apare unul. Dacă intrarea în București s-a desfășurat sub semnul „nu sunt taxiuri”, partea a doua a așezării noastre se desfășoară sub semnul NU SUNT CAMERE. Nu sunt, luni începe vizita lui Gorbaciov. Totul e rezervat înalților oaspeți.

Dar nu e nimic imposibil, se găsește o cameră, provizoriu, se vor găsi și

alte. Așteptăm în hol, e bine. A.D. se întinde și adoarme, Ioan Flora îmi dă dactilograma ultimului său volum: *O bufniță tânără pe patul morții*.

Flora are o forță sălbatică, e un primitiv care, în primele poezii, scoate urletul său de război. Fumează într-una, fulgeră, își revine. Carte frumoasă, cu bufnița care e Corbul lui Flora. Ii spun cât de bun e, chiar așa? Știe de întâmplările mele de la Cartea Românească — de Șantier 2 care n-ar putea să apară în România, care ar fi trebuit să apară la Cartea Românească, dar îl ia cu el, îl duce în Iugoslavia și apare la Pancevo. Sima Lăzărean va pune și el umărul. Și Adam. Mă mai gândesc, îi spun.

Pe Calea Victoriei îl întâlnesc pe profesorul William Marin, care e în legătură cu Iliescu. Mă întreabă dacă știu că Iliescu e expulzat din București. „Dacă e încă în București, o să mă caute.” Nu vreau să-l însoțesc la Iliescu? Gorbaciov vine la București ca să negocieze instalarea lui Iliescu. Poimăine aș putea fi ministrul Culturii.

Nu pot, eu sunt cu A.D., cu Adam Puslojici și mergem la Bogza. Măine vom fi la Sibiu. Sunt cu ei. Și mă îndoiesc că Gorbaciov vine să-l instaleze pe Iliescu. O să vezi, strigă fostul meu profesor de socialism științific, o să vezi! Si să știi că eu o să te recomand, poți să fii un bun ministru!

Cornel UNGUREANU

„Când eram mai tânăr și la trup curat”, fragil și sfielnic elev de liceu, îngăduit fiind la masa scriitorilor din incinta Restaurantului Militar din Timișoara, masă ascunsă vederii... cititorilor, poetul Damian Ureche - „pe jumătate gest, pe jumătate șoaptă” - a recitat poemul de mai jos semnat de Dimitrie Stelaru - pseudonimul literar al lui Dumitru Petrescu. Trecuseră câțiva ani de la moartea poetului, avea numai 54 de ani, boem adevărat, trăind în stilul lui Edgar Poe, într-o continuă euforie întreținută de excese alcoolice, cu evocări de îngeri și ingenuități infantile și lui Damian Ureche i se făcuse dor de prietenul său; asemenea mie astăzi, de Damian...

Vasile TODI

INGER VAGABOND

Dimitrie STELARU

Noi, Dimitrie Stelaru n-am cunoscut niciodată
Fericirea,
Noi n-am avut alt soare decât Umiliința;
Dar pînă cînd, inger vagabond, pînă cînd
Trupul acesta gol și flămînd?

Ne-am răsturnat oasele pe lespezile bisericilor,
Prin păduri la marginea orașelor-
Nimeni nu ne-a primit niciodată,
Nimeni, nimeni...
Cu fiecare îndărătnicie murim
Și rana miinilor caută pîinea aruncată.

Marii judecători ne-au închis
Stăruind în ceata legilor lor;
Pe frunțile noastre galbene au scris:
"Vagabonzi, hoți, nebuni. Lepădații noroadelor.
Casa lor e temniță. Puneți lacăte bune fiarelor."
Odata-poate cu înfrigatele zori vom sîngera

Și spînzurătorile ne vor ridica la cer.
Dar lasă, Dimitrie Stelaru, mai lasă!
Într-o zi vom avea și noi sărbătoare-
Vom avea pîine, pîine
Și-un kilogram de izma pe masă.

"E plină țara de proști"

Prin arta sa, prin activitatea desfășurată în ultimii 15 ani și prin orientările artistice, Dan Puric ocupă astăzi un loc de onoare în galeria marilor figuri ale culturii și artei românești. Deși a colindat toată țara și alte 36 de state ale lumii cu spectacolele sale, nu șofeaza în mod curent, însă are permis valabil. Fiecare lucru la vremea sa.

DESPRE ÎNTÂLNIREA LUI DAN PURIC CU NEA ILIE ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTELE CU CARE A RĂMAS CUNOSCUTUL ACTOR

"Dumnezeu, iubindu-mă, mă tot pune la felurite încercări ca să nu mă plictisesc. Așa a fost și cu șoferia.

Ne-am luat și noi mașină. Atunci mi-a zis soția că ar fi bine să-mi iau permis și eu, că, cine știe, s-ar putea să fie nevoie vreodată să șofez. Pentru mine, lucrul ăsta a venit prea târziu și m-am dus la prima lecție de șoferie cu emoții de licean, la un PECO, unde trebuia să mă întâlnesc cu instructorul.

Tremuram rău pe marginea trotuarului, ca la bacalaureat, și îl așteptam. Cel mai bun lucru era că omul nu mă cunoștea. A venit cu o Dacia de pe vremea lui Ceaușescu, căreia, când i-a pus o frână, chiar în fața mea, i-au sărit șuruburile pe jos. Le-a adunat tacticos și le-a pus la locul lor, ignorându-mă. Era mecanic absolut, la întâlnirea cu imbecilul absolut.

Nea Ilie era plin de vaselină și avea un fes slinos pe cap. M-a citit din prima, și-a dat seama cu cine are de-a face. Dacă m-ar fi cunoscut, mi-ar fi spus:

- Vai, maestre, ce onorat sunt să vă fiu eu instructor!

Când mi-a zis, fără să se uite la mine:

- Bă, asta e cheia!, am înghetat. Fii atent, a continuat el, ambreiajul este tata, frâna este mama, iar accelerația este copilul tâmpit care aleargă până ce dă cu capul în prima mașină. Absolut genial!

Apoi îmi spune scurt:

- Treci în locul meu!

Eu, speriat:

- Lasă-mă, nene, că n-am mai pus în viața mea mâna pe așa ceva.

- Bă, tu nu te-ai saturat să stai pe locul mortului și să te conducă toți tâmpiții?

Și atunci m-am gândit să strig și eu la poporul român:

- Popor român, nu te-ai saturat să stai pe locul mortului și să fii condus de toți tâmpiții?

Era o adevărată resuscitare, domnule! Și îmi tot repeta:

- Hai, hai, învață să conduci!

Ceea ce a urmat a fost incredibil. M-a scos direct în trafic. Și eu trebuia să am mâna pe volan, pe chei, pe schimbătorul de viteze, trebuia să mă uit în cele două oglinzi, dar și în ochii lui.

- Unde te duci, măăă? Nu vezi unde mă bagi? O calci pe baba aia! Nu te uiți în spate? Vezi, bă, că intră ăla în tine!

Și m-a ținut așa, de înghețam și transpiram tot, două zile la rând! Nu mai eram sănătos!

Nici un rol, în viața mea, nu m-a solicitat atât de mult și nu m-a adus într-o asemenea stare. În a treia zi s-a liniștit de tot. Stătea bătrânul cu o mână pe volan și cu fesul pe ochi. Dormea, domnule!

- Înseamnă că am început să conduc bine, mi-am zis.

Nu l-ați văzut pe Puric disperatul între Maestrul dormind și traficul din București. Și, târându-mă încet-încet, am trecut pe lângă un cimitir. Atunci Maestrul a deschis ochii:

- Bă, vezi? Aici e o fosta eleva de-a mea!

Mie mi-a înghețat coloana vertebrală.

- În cimitir?

- Pai da! Nu e singură, e cu soțul!

- Cum a ajuns acolo?

- Tot așa, bă, ca și tine, nu a oprit la Crucea Sfântului Andrei, aia pe unde trece trenul. Păi, bă, când vezi o cruce nu te oprești să te închini? Treci ca animalul? Ce-o fi cu graba asta, că tot acolo ajungi!

Omul ăsta m-a creștinat pe mine, teologul lui pește. Avea dreptate!

Când vezi Crucea Sfântului Andrei, te uiți în dreapta și nu crezi nici măcar în ăla de-ți face semn cu steagul, că e țara plină de proști.

Vei învăța să conduci când vei ști să te fești de proști, nu când vei ști legea!!!"

Pagină coordonată de Nicoleta ANGHEL

Redactor responsabil al Trustului de Presă "Magazin",
pentru "Jurnal de Răcăjdia"

"Sunt un cântăreț al vinului pentru că e darul cel mai scump pe care ni l-a făcut Dumnezeu, alături de femeie și fructe. Eu vreau să-ntorc lumea, la ideea de bună-cuvință a cărciumii în care oamenii ne se băteau, consumau, cântau lăutarii și se întâmplau mari povești de dragoste, pentru că vinul aduce dragostea. De câte ori am băut și n-am simțit femeie în preajmă m-am plictisit și-am plecat să mă culc." *Fănuș Neagu*

De mai bine de zece ani, britanicii și americanii încearcă să dezlege miracolul francez. Deși francezii au o dietă bogată în grăsimi, unt, brânza, carne, foie gras și toate deliciale grase pe care inima le cere, tot ei sunt cei care suferă cel mai puțin de boli de inimă. Și nu numai. Mult mai puțini francezi suferă de cancer intestinal sau boli reumatice decât americanii, mai puțini au probleme de circulație a sângelui, au șanse mai puține să se îmbolnăvească de osteoporoză și cu mult mai puțini tineri francezi decât cei americani au probleme de digestie sau fac alergii la anumite alimente. Ce să mai vorbim de obezitate?! Doar 10% dintre francezi sunt declarați supraponderali, în timp ce 22% dintre britanici și 33% dintre americani sunt declarați obezi.

Așa s-a născut paradoxul francez, căruia fiecare american îi caută dezlegare. S-a dat vina, la început, pe vinul roșu. Francezii consumă mai mult de 60 de litri de vin roșu pe an, față de cei 20 de litri ai britanicilor. Aproape că nu există masă fără un pahar-două de vin. A doua bănuială ar fi că uleiul de măsline care nu lipsește din bucătăria niciunui francez ar fi elixirul care le lungeste viața. Apoi, omul de știință francez Serge Renaud a strigat *voilà!* când a descoperit că totul stă în *foie gras* - ficatul gras de găscă, ce topește colesterolul. Dar, în general francezii nu consumă această delicată decât de aproximativ șase ori pe an. Aproape tot ce bagă francezul în gură se credea că e miraculos untul, brânza - ceea ce n-a adus decât bucurie producătorilor, care au văzut cum crește vânzarea diferitelor produse.

Apoi s-a descoperit: ceea ce are într-adevăr de vândut Franța este stilul de viață. Paradoxul francez nu este rezultatul consumului unui anumit aliment: este efectul unui mod de viață, beneficiul modului de a mânca tradițional francez?

Pe lângă cantitatea mare de grăsimi, francezii consumă și foarte multe legume. În mod tradițional, își încep masa cu o salată dreasă cu uleiuri sau oțeturi aromate. Pe de altă parte, francezii sunt adepții calității și nu ai cantității. În SUA, porțiile de mâncare sunt foarte mari, pentru că în general sunt cumpărate semipreparate, iar pachetele sunt destul de voluminoase; la fel și sucurile, cea mai mică sticlă de suc din America este cantitatea maximă din Franța. Francezii preferă apa, în cantități mari. Sportul nu face parte din activitățile obișnuite ale unui francez, însă va prefera să meargă la serviciu cu transportul în comun sau chiar pe jos. De asemenea, ei conștientizează mai bine kilogramele în plus. Când își dau seama că au exagerat cu mâncatul, intervine *Je fais attention* adică, am grijă, în loc de panicantul *tin dietă*. Francezii nu se înfometează, nu urmează diete drastice, dar încearcă să mănânce mai light, mai puțin.

MĂNÂNCĂ DE PLĂCERE, SĂNĂTATEA VINE DE LA SINE!

Plăcerea de a mânca face parte din puzzle-ul numit *Paradoxul francez*. Francezului îi ia de obicei două ore pentru a lua masa. Noi devorăm prânzul din pauza de serviciu în timp ce el abia își unge felia de pâine cu unt. Secretul, spune nutriționistul Françoise L'Hermite, este să luați masa cu prietenii sau cu familia și să mâncați de trei ori pe zi, la intervale regulate. Francezii nu mănâncă în fața televizorului, mănâncă încet, savurând atât mâncarea cât și compania. Paradoxul francez are de-a face cu atitudinea față de mâncare. Americanii își fac mai multe griji în ceea ce privește adoptarea unei diete sănătoase decât francezii. Cumpără mâncăruri dietetice și, cu toate acestea, tot se consideră consumatori de mâncăruri nesănătoase. Francezii se află în cealaltă extremă și văd în mâncare o plăcere imensă și se simt bine știind că au o dietă sănătoasă. Americanii asociază prăjitura cu ciocolată cu vina, în timp ce francezii cu sâmbătoare. Frișca este pentru francezi delicioasă, bătută spumă iar pentru americani nesănătoasă. Cei din urmă își fac griji excesive pentru ce mănâncă și nu sunt niciodată mulțumiți de mâncare. Se spune că adevăratul paradox nu este acela ca francezii savurează fiecare masă și rămân subțiri și sănătoși, ci acela că americanii sunt obsedați de ce bagă în gură, își numără fiecare calorie pentru a-și controla greutatea și sunt în continuare nemulțumiți de mesele lor.

BEA CA UN FRANCEZ DACĂ VREI SĂ TRĂIEȘTI CÂT UN FRANCEZ

Cea mai vehiculată explicație a paradoxului francez stă în paharul cu vin roșu. Descoperirea a fost făcută când oamenii de știință au observat o substanță prezentă în cantități mari în vin - resveratrolul.

David Sinclair, doctor în științe medicale și cercetător la Harvard Medical School, a observat în studiile sale că substanța combate colesterolul și oprește înmulțirea radicalilor liberi. De asemenea, resveratrolul are un puternic efect anti-coagulare, împiedicând blocarea vaselor de sânge, cea mai frecventă cauză a atacurilor cardiace și congestiilor cerebrale. Conform unor studii preliminare, resveratrolul ar putea duce și la formarea de noi dendrite în creier și ar putea fi util și în tratarea bolilor pulmonare obstructive cronice. Studiile au mai arătat că resveratrolul este unul dintre cei mai puternici anti-oxidanți existenți în stare naturală. Din acest punct de vedere, substanța

este de 25 până la 50 de ori mai puternică decât aceeași cantitate de vitamina C. Studii efectuate "in vitro" și care urmează să fie aplicate și pe animale au arătat că resveratrolul ar putea ajunge să inhibe și să oprească formarea celulelor cancerigene. Mai mult, resveratrolul are o toxicitate minimă asupra celulelor din sânge, ceea ce îi oferă un potențial remarcabil în lupta împotriva cancerului.

Concentrația de resveratrol diferă în funcție de tipul de vin; sortimentele roșii conțin de zece ori mai multe molecule decât cele albe, pentru că mustul este fermentat mai mult împreună cu pielea și coditele boabelor de strugure.

VINUL ROȘU SAU "TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE"

Vinul roșu poate ascunde în el secretul longevității. Cercetările făcute de-a lungul timpului au arătat faptul că anumite calorii pot prelungi durata de viață de la celulele mononucleare până la mamifere.

O echipă de cercetători din cadrul Universității Harvard a descoperit un ingredient, în vinul roșu, care prelungește durata de viață a unor organisme cu până la 80 %.

Moleculele descoperite în vinul roșu, alune sau alte produse vegetale au prezentat, în urma cercetărilor, capacitatea de prelungire a duratei de viață la organisme cu regim limitat de clorii. Molecula, denumită resveratrol, aparține unui grup binecunoscut de compuși de plante, numiți polifenoli, ce sunt cunoscuți pentru proprietățile lor anti-oxidante.

În urma tratării cu resveratrol, drojdia și-a mărit durata de viață cu 80 de procente. De asemenea, au mai fost efectuate teste asupra viermilor și muștelor, ce au dat rezultate "încurajatoare". David Sinclair, asistent la catedra de patologie din cadrul Universității Harvard și coautorul studiului, a declarat că scopul studiului nu este acela de a mări durata de viață a drojdiei sau a organismelor multiceulare, precum viermi sau muște, ci la om.

Potrivit experimenterilor, resveratrolul are, de asemenea, și efecte asupra celulelor umane, pe care le face mai rezistente în fața radiațiilor.

Oameni de știință au demonstrat faptul că trecerea unui organism la un regim de hrană limitat în calorii reduce frecvența bolilor legate de îmbătrânirea organismului, precum cancerul, osteoporoza sau boli ale inimii. "Credem că moleculele dau celulelor destul timp pentru a repara stricăciuni.

Există o realizare în continuă creștere: blocarea morții celulelor - atâta timp cât nu duce la apariția cancerului - prelungește durata de viață", a declarat doctorul Sinclair.

Studiile efectuate la Harvard explică, într-o ultimă măsură, de ce persoanele care consumă moderat vin roșu prezintă un risc minim în ceea ce privește accidentele cardio-vasculare.

Această descoperire ar putea duce la crearea unor noi medicamente pentru prelungirea duratei de viață sau pentru prevenirea sau tratarea maladiilor legate de îmbătrânire.

VINUL ROȘU COMBATE AFECȚIUNILE PULMONARE

Bacteriile care duc la apariția infecțiilor pulmonare și a bolilor de inimă pot fi distruse prin consumul moderat de vin roșu. Oamenii de știință de la Universitatea Illinois din Chicago au anunțat că atât vinul roșu cât și resveratrolul - un polifenol din vinul roșu - pot fi agenți de distrugere eficienți în cazul unei bacterii din aer despre care se știe că ar fi cauza infecțiilor pulmonare și care contribuie și la apariția bolilor de inimă.

Bacteria "Chlamydia pneumoniae" poate determina apariția pneumoniei, a bronșitei acute, cât și a altor infecții ale căilor respiratorii. Din ce în ce mai multe dovezi arată faptul că răspândirea bacteriilor de la plămâni la sânge poate cauza apariția plăgilor la nivel arterial.

Conducătorul studiului, Gail Mahady, a precizat faptul că vinul sau resveratrolul pot ajuta la reducerea riscului bolilor de inimă prin eliminarea pneumoniei de tip C din sânge. Rezultatele descoperirilor au fost publicate în numărul dedicat aterosclerozei din decembrie 2003.

Cercetătorii au infectat celule preluate de la bovine cu pneumonia de tip C și le-au supus unor condiții asemănătoare cu cele din interiorul plămânilor umani. Timp de 72 de ore, celulele recoltate au fost puse în contact cu Pinot Noir, resveratrol, respectiv azitromicină, un antibiotic folosit pentru tratarea infecțiilor pulmonare.

Atât vinul roșu cât și resveratrolul au fost la fel de eficiente ca și antibioticul folosit pentru distrugerea pneumoniei de tip C, au declarat cercetătorii, dar aceștia nu au specificat cantitățile folosite. "In vitro, vinul izolează bacteria, iar resveratrolul o distruge", a spus Mahady. "Până în acest moment, încă nu se cunosc reacțiile în cazul unor persoane cu boli de inimă deja instalate."

BĂUTORII DE VIN MĂNÂNCĂ MAI SĂNĂTOS

Persoanele care preferă vinul în locul berii au diete mult mai sănătoase decât persoanele care consumă frecvent bere, potrivit unui studiu realizat de cercetătorii danezi, prezentat de Reuters.

Conform rezultatelor studiului, persoanele care beau frecvent vin au o dietă bazată mai mult pe carne albă, fructe, legume, măsline, brânzeturi mai puțin grase față de băutorii de bere care consumă foarte multă carne roșie, băuturi răcoritoare carbogazoase, zahăr, cârnați, carne de miel și unt.

"Studiul a arătat faptul că persoanele care cumpără vin, achiziționează mult mai multe alimente sănătoase decât cele care beau bere", a precizat profesorul Morten Gronbaek de la Institutul Național de Sănătate Publică din Copenhaga, inițiatorul studiului. Echipa de specialiști danezi a urmărit atent ceea ce cumpără de obicei băutorii de vin, de bere și de băuturi răcoritoare din supermarketuri. Astfel, cercetătorii au ajuns să analizeze peste 3,5 milioane de tranzacții. Rezultatele, publicate și în British Medical Journal, au arătat faptul că aceleași obiceiuri le au și cumpărătorii din Statele Unite și Franța.

Gronbaek a mai declarat faptul că persoanele care consumă frecvent vin au un nivel de educație mai ridicat, sunt sănătoase și mai puțin predispuse la obezitate, în comparație cu oamenii care consumă bere și au un nivel de educație scăzut, iar din punct de vedere medical sunt predispuse obezității și accidentelor cardio-vasculare.

Alexandru - protectorul poporului evreu

Numeroase discuții secrete, cu caracter diplomatic, s-au purtat de-a lungul istoriei antice și medievale în momentele de criză. În acest articol vom prezenta unul care ni s-a părut senzațional prin faptul că au avut o finalitate total neașteptată, împotriva sensului logic al evenimentelor. Misterul ce le înconjoară le-a dat dimensiunea unor „legende adevărate.”

Cel ce avea să creeze, într-un stil de mare și înțelept strateg, un „imperi mondial” din Egipt și până-n Valea Indului – Alexandru Macedon – a făcut o excepție, neexplicată până astăzi, cu poporul evreu și cu cetatea Ierusalimului. Mândria nemăsurată de a fi grec îl făcea să considere orice alt popor drept „barbar”, inclusiv această etnie locuind într-o „țară cât un timbru”. Era decis să spulbere această nație cu un „Dumnezeu invizibil”, el, marele grec adorator de statui de zei. Și totuși... După ce a zdrobit (în mare inferioritate numerică) armatele persane ale lui Darius III (în 334 î.Ch. la Granicos și-n 333 la Issos), Alexandru Macedon se îndreptă spre Ierusalim. Auzise de rezistența eroică a iudeilor, dar n-avea niciun dubiu că-i va supune doar într-o zi. Dar înaintea cuceritorului își face apariția un grup de învățați evrei, în frunte cu Marele Preot din Ierusalim. Era anul 332 î.Ch. Nici până astăzi nu se cunoaște conținutul discuțiilor, dar, spre surpriza generalilor greci, solii iudei au reușit să fie atât de convingători, încât din asupritor, Alexandru a devenit protectorul evreilor. Le lasă, cu literă de lege, totală libertate religioasă și de politică internă... Practic, după întâlnirea aceea secretă, procesul de elenizare a ocolit spiritualitatea iudaică.

Bianca BRÂNDUȘA

Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric

"AMERICA-I TOT... AMERICA!"

În diferite state americane, sunt legi și dispoziții absurde, ce consacră interdicții pe cât de caraghioase, pe atât de aberante. * Oklahoma - se interzice patronilor de bar să primească în local clienți, care vor să facă sex cu un zimbri; pe întreaga suprafață a statului e interzisă vânătoria de balene (Oklahoma nici nu are ieșire la ocean); nimeni nu are voie să meargă pe stradă cu spatele, în timp ce mănâncă un hamburger. * Wisconsin - se interzice servirea în penitenciare a alimentelor ce imită untul; persoana conștientă că are o figură dezgustătoare, nu are voie să iasă ziua pe stradă; este ilegală trezirea din somn a unui pompier; în timpul înotului e interzis fluieratul sub apă. * New York - cine va sări de la ultimul etaj al unui zgârie-nori e pasibil de pedeapsa cu moartea; se interzice salutul punând un deget la nas și fluturând celelalte degete; nu e permis ca un tată să-și numească fiul homo sau poponar, spre a-l feri ulterior de un comportament; stropirea grădinii e permisă numai când furtunul e ținut în mâini. * Wyoming - se interzice fotografierea iepurilor în luna iunie; cetățenii nu au voie să-și ucidă vrăjmașii. * Kansas - e interzisă purtarea de albine în pălării; înainte de a traversa intersecția străzilor Douglas și Broadway, șoferii vor ieși din mașini și vor trage 3 focuri de pistol în aer.

Cristina MILOVAN

Redactor responsabil al Trustului de Presă „Magazin” pentru „Jurnal de Moldova Nouă”

HOȚIA LA ROMÂNII

Cele mai importante fraude din ultimul secol (1900-2007)

1. Naționalizare (1947-1962) -	9 mld. euro
2. Depuneri CEC pentru Dacii -	6 mld. euro
3. Faliment bănci (1998-2000) -	4 mld. euro
4. Falimentul Marmorosch (1931) -	491 mil. euro (*)
5. Afacerea Skoda (1930) -	280 mil. euro (*)
6. FNI, fond de investiții (2000) -	150 mil. euro
7. Caritas, joc piramidal (1993-1994) -	80 mil. euro
8. MTS Leasing (2005) -	50 mil. euro
9. SAFI, fond de investiții (1996) -	40 mil. euro
10. Afacerea Bachus (1971-1978) -	21 mil. euro (*)
11. Gerald, joc piramidal (1993-1994) -	20 mil. euro

12. Afacerea Pavajul (1934) -	10,5 mil. euro (*)
13. Mega-Caritas, joc piramidal -	4 mil. de euro
TOTAL:	20 mld. euro

Marius MATEI

Redactor - ef al revistei „Lumina Giroceană” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

Nota (*) - estimări la nivelul anului 2008
Potrivit statisticilor (oficiale), în România, din 1947 încoace, aproape șase milioane de români au fost păgubiți într-un fel sau altul cu echivalentul a peste 20 de miliarde de euro. Până în 1989, principalele cauze erau naționalizările și exproprierile. După 1991 am văzut „pe viu” jocuri piramidale, bănci populare,

falimente bancare sau fonduri de investiții care au „zburat” peste mări și țări. Mulți indivizi au profitat de sărăcia generalizată în care s-a aflat (și se află) România, speculând dorința de îmbogățire rapidă. Așa s-au construit Caritas, Gerald sau alte jocuri de întrajutorare, FMOA ori Fondul Național de Investiții. Scopul a fost unul: câți mai mulți deponenți, pentru ca „aleșii” să-și poată recupera „investițiile” inițiale. Bineînțeles, toate acestea nu ar fi fost posibile fără complicitatea guvernărilor, indiferent ce forme a luat ea: „consolidarea” neîncrederii populației în sistemul bancar printr-o serie de falimente răsunătoare, lipsa unor campanii de informare sau, la fel de grav, promovarea unor legi interpretabile.

D'ALE LU' DINESCU

Noi nu eram pregătiți pentru intrarea într-o altă lume. Minte cine spune că și-a închipuit că vor urma capitalismul și societatea de consum. Toți visam

ca în România să fie socialism cu față umană, cum era în Rusia. Asta e realitatea. Nici Marx n-a prevăzut că după comunism care ar fi trebuit să dureze mii de ani va urma capitalism făcut de activiști de partid, securiști, poliție secretă. Țștia au fost și sunt și acum oligarhia financiară post-comunistă, noii capitaliști. În România erau 2 sau 3 milioane de activiști de partid. Și-au ars carnetele de partid și au devenit din comuniști anti-comuniști. Pe urmă, anti-comunismul s-a transformat într-o operetă tragică. În special anti-comunismul intelectualilor, a căror mare majoritate au devenit anti-comuniști după căderea comunismului. E o meserie bună în România să fi anticomunist

Mariuara MICULA

Redactor al revistei „Jurnal de Bara”, din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

"TABLAGII" DE LA CICLOP

PUBLICITATE

În timpul liber - când au și ei, angajații societății Ciclop Timișoara se întrec în diverse concursuri organizate de domnul director Ovidiu Bacinschi (primul din stânga, rândul din mijloc) și câștigate de alții. Dovadă că diploma pe care o ține la vedere, este a "pozarului."

Apropos de femei...

Dacă vrei ca soția să te asculte când vorbești, vorbește cu altă femeie. O să fie numai ochi și urechi. (Sacha Guitry)

Când un bărbat nu minte niciodată o femeie, înseamnă că îi pasă prea puțin de ea. (Olin Miller)

Ochiul nevestei vede un fir de păr de altă culoare pe umărul soțului, dar nu vede bine ușa de la garaj. (Carlo Nell)

Spun unii că e mai bine să faci dragoste decât război, dar dacă aveți chef de amîndouă, căsătoriți-vă! (Jerry Seinfeld)

Nu există femei fidele, ci doar femei nesolicitate. (Woody Allen)

Adina BORZA

Redactor-șef al revistei „Jurnal de Moravița” al Trustului de Presă „Magazin”

ION ANTONESCU - OMUL CARE I-A SALVAT VIAȚA REGELUI CAROL AL II-LEA

"UZURPATORUL FIULUI"

"De la 1904, o mare domnie de prestigiu se apropia de sfârșit." Cu aceste cuvinte deschidea, în 1932, N. Iorga una dintre cele mai frumoase cărți de memorialistică scrise în limba română, intitulată *Supt trei regi*.

N. Iorga trăise și descriese personalitatea celor doi regi, Carol I și Ferdinand I, în pagini înălțătoare. N. Iorga a fost unul dintre cei care au crezut în ideea monarhică și a dorit ca Dinastia României să se bucure de continuitate. Deși puține au fost prilejurile în care l-a cunoscut pe primul rege, savantul l-a apreciat nu numai ca Monarh, ci și ca Om. N. Iorga a admirat atât intransigența morală a regelui, cât și comportamentul său - e drept, rigid, dar exemplar. De cel de-al doilea rege a fost mai apropiat, fără să aibă, așa cum notează în jurnalul său, la aflarea morții acestuia, "onoarea de a-l servi vreodată".

Această onoare avea să i-o facă regale Carol II, cel dintâi rege care se născuse pe pământul României, fusese botezat în credința ortodoxă, crescuse aici și parcursese treptele formațiunii în țara al cărei monarh avea să fie. Dar toate aceste premize de bun augur aveau să fie înecate de aventuri erotice nestăvilite, care l-au făcut să încalce toate codurile morale și regale și să atragă atenția celor din jur prin aventuri care nici cel puțin nu mai erau ascunse opiniei publice.

Și totuși, N. Iorga a crezut în principele și regele Carol. Tocmai el, omul rigorii morale fără fisură. Pe el a avut onoarea să-l slujească mai întâi ca președinte al Consiliului de Miniștri și apoi - pentru un timp mai îndelungat, până la sfârșitul domniei lui Carol II - în calitate de Consilier Regal, aceasta fiind, ce-i drept, o funcție onorifică și decorativă vizând mai degrabă să acopere actele regale decât să le dezbată. N. Iorga a fost unul din cei doi oameni politici români - celălalt a fost Alexandru Vaida-Voevod - care l-au văzut pe Carol la plecarea acestuia în lugubra seară de 6 septembrie 1940. Istoricul Andrei Pippidi a avut bunăvoința să-mi citească admirabila și memorabila pagină din jurnalul încă inedit al lui N. Iorga în care este relatată această întâlnire. Cu talentul său unic, cu concizia sa esențială, N. Iorga a conturat imaginea omului prăbușit, care mai mult tăcea decât vorbea.

Câteva ore mai târziu, cel ce fusese regele Carol II pleca într-o călătorie din care nu avea să se mai întoarcă. Până în 1948 n-a ostenit să caute a reînnoa firele rupte ale domniei, pe care doar o "trecuse" fiului său și să creadă că va reveni în țară. Speranța de a uzurpa tronul fiului său Mihai I și-o puneă într-un ipotetic sprijin al Uniunii Sovietice, pentru că democrațiile occidentale au fost cât se poate de tranșante și categorice în a-l izola, în a nu-i acorda niciun sprijin și a nu întreține nicio relație, fie ea oficială sau personală, cu el.

În schimb, Elena Lupescu a obținut în exil suprema victorie a vieții ei: căsătoria cu Carol, în 1947. O dublă biruință, mai ales dacă ținem seama de faptul că, atunci când s-a pecetluit căsătoria, ea avea frumoasa vârstă de 52 de ani. În orice caz, după numai

șase ani de la căsătorie, a devenit pentru aproape un sfert de veac văduva lui Carol II, obținând partea legală din averea deloc neglijabilă pe care soțul ei o transferase în băncile din Europa și America. Astfel, Elena Lupescu a cules roadele nenumăratelor crize de nervi și ale permanentei "stări de boală" care-l îngrijorase atât de mult pe Carol.

"ÎNTINS PE PODEAUA VAAGONULUI"

Carol II era primul Rege român care lua drumul pribegiei. Carol I și Ferdinand I muriseră pe tron - cel dintâi la 75 de ani, după 48 de ani de domnie, cel de-al doilea la 62 de ani, după 13 ani de domnie. Soțiile lor, Elisabeta și Maria, i-au urmat în veșnicie, la un an prima și la 11 ani cea de-a doua, înconjurate, ca și soții lor, de respectul întregului popor.

Căsniile lui Carol I și Ferdinand I nu fuseseră lipsite de asperități, de momente critice: tânărul moștenitor Ferdinand s-a plecat în fața hotărârii inflexibilului său unchi, a renunțat la dragostea tinereții, a acceptat exilul Elenei Văcărescu și căsătoria cu foarte tânăra Maria de Edinburgh.

Și caracterul, și viața de zi cu zi a Reginei Maria, pe care le înțelegem mult mai bine acum, când ne sunt accesibile memoriile sale, au fost deseori în disonanță cu căsnicia sa. Dar, în ambele cazuri, lucrurile reveniseră mereu în matca firească, aparențele fuseseră păstrate și, oricum, toate aceste alunecări nu afectaseră niciodată interesul național.

În schimb, viitorul Carol II, pe atunci Principele Carol, și-a început tinerețea cu o căsătorie morganațică în afara granițelor țării, încălcând statutul Casei Regale și neglijând perioada atât de grea prin care trecea țara al cărei rege urma să fie. Speranțele renașcute după căsătoria cu prințesa Elena a Greciei și asigurarea continuității la tron prin nașterea fiului lor, Mihai, au fost imediat înșelate, deoarece Carol și-a reluat aventurile galante cu o și mai mare frenezie.

Sub fiecare din înaintașii lui Carol II, țara noastră a participat la câte un război major. Din fiecare, România a ieșit biruitoare. Unul din războaie i-a adus independența, celălalt granițele naturale. Singurul care a pierdut din ceea ce i-au lăsat înaintașii a fost Carol II. Și a pierdut mult, fără luptă, capitulând înainte de a se angaja în vreo bătălie. Or, imensa hagiografie care s-a țesut în jurul lui, începând cu versuri și continuând cu articole de doctrină militară, se baza pe axioma că Regele Carol II este chezașul hotarelor țării. Iar când acestea s-au prăbușit de la o zi la alta, garantul hotarelor nu a schițat nici cel mai mic gest, căci, în mijlocul discuțiilor referitoare la reacția statului român - rezistență sau cedare -, tragicul adevăr a ieșit la iveală: nu eram pregătiți de luptă. Sumele uriașe cheltuite pentru înzestrarea armatei intraseră în malaxorul marilor afaceri. Este semnificativ faptul că, în timpul domniei lui Carol II, a izbucnit afacerea Škoda,

legată de înzestrarea modernă a unei armate prost echipată, subnutrită și tratată cu o brutalitate nedemnă de o țară civilizată. Câtă deosebire între Linia Mannerheim, care și-a dovedit eficacitatea în eroica luptă a poporului finlandez împotriva colosului sovietic, și Linia Carol II, care s-a dovedit a fi o ficțiune mănoasă, pretext pentru acumularea unor averi colosale.

E greu să ne imaginăm ce a simțit Carol II când a părăsit Palatul Regal, din balconul căruia primise interminabile defilări, de unde răspunsese aclamațiilor populare delirante, împărțise ordine și medalii, făcuse și desfăcuse guverne. Uriașele serbări de pe stadioane deschiseseră un capitol nou în istoria României, capitol pe care istoriografia l-a numit mai târziu cultul personalității. Acesta a început odată cu domnia lui și a continuat, cu toate exteriorizările paranoice, până în urmă cu 20 de ani.

Carol a ieșit din țară întins pe podeaua vagonului, acoperind cu trupul său voinic trupul, nici el prea firav, al Elenei Lupescu, încercând astfel să o protejeze de gloanțele slobozite cu frenezie de comandoul legionar care îi aștepta în gara Timișoara. Și, pentru ca totul să se încheie într-o notă ridicolă, Carol consemnează gestul cățelușei adorabile care a venit peste trupurile celor doi vrând să-i protejeze de urgia de foc abătută asupra lor.

UN SUBIECT DE MEDITAȚIE

Istoricii au reconstituit momentele critice de atunci și nu vom reveni asupra lor. Generalul Ion Antonescu nu a vrut să contrazică pe cei cu care peste o săptămână avea să întemeieze "Statul Național-Legionar". Dar nici nu l-a lăsat să cadă în mâinile legionarilor pe cel ce îi fusese rege, hărâzându-i un domiciliu forțat la Mănăstirea Bistrița. Nu a sacrificat-o nici pe Elena Lupescu, pe care - după cum se spune - o vâna în primul rând pentru a fi supusă oprobiului public și judecății. Istoria nu se face cu dacă. Dar ne putem imagina ce s-ar fi putut întâmpla dacă trenul nu ar fi avut pază militară, dacă garda n-ar fi avut ordine să riposteze, iar mecanicul să nu oprească, ci să accelereze.

Ce putem spune acum e că Ion Antonescu, cel care l-a forțat pe Carol să semneze actul de renunțare la tron, i-a salvat viața. A-l lăsa pe mâna legionarilor care voiau să răzbune moartea Căpitanului și a altor fruntași ai mișcării, unii dintre ei uciși fără judecată, era cât se poate de ușor. Dar n-a făcut-o.

După ce Carol și Elena Lupescu au scăpat de gloanțele legionarilor, au început să cutreiere printre hotarele Europei, primiți cu vădită stinghereală de funcționari cu grade inferioare, bucuroși să scape cât mai repede de prezența cuplului adulterin care nu avea niciun "prestigiu internațional", iar legăturile de rudenie cu marile case domnitoare, în primul rând cu mitologica familie regală a Marii Britanii, s-au dovedit simple baloane de săpun.

Dacă Ion Antonescu, detronându-l pe Carol, i-a oferit posibilitatea să plece din țară, dacă Ion Antonescu a restaurat în drepturile sale legitime pe mama Regelui Mihai, în schimb, la 23 august 1944, tânărul Monarh nu i-a plătit cu aceeași monedă. Dimpotrivă.

E un subiect de meditație, deoarece asemenea situații vor reveni, devenind o adevărată permanență în istoria României contemporane.

Prof. univ. dr. Valeriu RĂPEANU

Materialul semnat de Eduard Ohanesian, aduce la vedere, cititorilor, oameni emblematici, oameni care trăiesc dincoace de negura profesiei, o tristețe în care durerea este durere și lacrima este lacrimă.

În iulie 2010, pe când coordonam două dintre cele mai vechi publicații din Gorj, o știre mi-a atras atenția. Trecut binișor de 60 de ani, un fost spion extern își susținea licența la Universitatea Constantin Brâncuși, alături de studenții care îi puteau fi copii sau chiar nepoți. Cu un CV impresionant, cunoscător de multe limbi străine, căpitanul DIE (r) Emil Andreescu era la a treia licență, ba chiar a patra (licența americană este la secret) cum aveam să aflăm mult mai târziu de la apropiatii săi. Viața fostului ofițer DIE este o adevărată epopee cu sușuri și coborâșuri, demnă de un scenariu de film, dar poate cel mai interesant lucru este modul cum un nepot de boier a reușit să ajungă ofițer al Direcției de Informații Externe (DIE) a Securității. Andreescu Traian Ion Emilian se trage dintr-o familie de boieri gorjeni, bunicul său Ion Andreescu fiind un cunoscut om de afaceri în Bucureștiul interbelic, iar tatăl Gheorghe, un medic cunoscut. Andreescu a avut o copilărie și o adolescență lipsită de griji. A terminat liceul Petru Groza (actualul Colegiu Tudor Vianu) alături de odraslele protipendadei comuniste a anilor '60.

Inițial, Andreescu a absolvit două facultăți din cadrul ASE: Finanțe, credit, contabilitate - 1968 și Comerț Exterior - 1970, facultate la care se intra pe bază de dosar. În timpul studenției, Andreescu muncea ca ghid și interpret poliglot la ONT.

NEPOT DE BOIER, OFIȚER DIE

Cum a ajuns spion DIE un fiu de boier? Din întâmplare, povestesc foștii colegi ai gorjeanului de la externe. După marea epurare din partid și aparatul de Securitate de după 1965 se căutau cadre noi cu facultate. Vechii ofițeri cu trei clase primare, dar școliți în Uniunea Sovietică erau scoși din sistem la grămadă. Mulți dintre aceștia erau racolați de KGB și căsătoriți cu rusoaice.

"Nicolae Ceaușescu a ordonat o epurare masivă a aparatul de securitate, o curățare de fostele cadre pregătite în URSS. Mulți întorși în țară cu soții rusoaice. Și potențiali spioni URSS din instituțiile de siguranță ale statului român. Pentru a fi sigur de epurarea aparatului, Ceaușescu l-a adus șef de personal la DIE pe fratele său Nicolae Andrușă Ceaușescu, colonel. Totodată vechiul sediu DIE deconspiat de numeroase trădări în special din RFG din anii '60 ale spionilor cunoscuți Ciuciulin, Horobeț și alții, foști colegi cu generalul Pacepa, a fost mutat la Banca din Batiștei", își aduce aminte un fost coleg de spionaj al gorjeanului Andreescu. Omul îmi spune că în cazul lui "Emil", norocul sau ghinionul său s-a numit Dumitru Dănuș fost șef pe spațiul RFG în Direcția a III-a Contraspionaj și bun prieten cu viitorul șef al DSS generalul Iulian Vlad. Gorjean și învățător ca și generalul Vlad, Dănuș a fost adus în Securitate după ce un stagiul de activist PCR.

De aici înainte, limbajul cercetătorului DIE cu care stau de vorbă se specializează. Îmi explică răbdător cu o limbă de lemn că datorită hiatusului creat prin epurarea masivă a cadrelor DIE cu studii în URSS (replasate în viața civilă, în diverse instituții, în special la ONT Carpați sau în vestitele întreprinderi de comerț exterior ca ofițeri în rezervă), era imperios necesară reconstituirea instituției cu "personal tânăr, patriot, foarte bine pregătit profesional", care să preia din mers sarcinile unor ofițeri cu experiență trecuți în rezervă. Pe scurt, după ce căpitanul Dănuș s-a întâlnit cu un cadrist DIE pe holul Ministerului de Interne și acesta l-ar fi întrebat dacă nu are un băiat pentru coordonare la V2, fostul contraspion i l-ar fi recomandat pe prietenul său Emil Andreescu. Pur și simplu nu aveau oameni de încredere să coordoneze spațiul SUA, mai precis New York. Întâmplător sau nu, Emil (bun cunoscător al limbii engleze) o curta intens pe viitoarea cumnată a lui Mitică Dănuș. Erau amândoi gorjeni și de aici toată dandanaua. Așa a ajuns tânărul Emil să coordoneze în 1973 spațiul America din sediul V2 de pe Mătăsari, biroul de pe colț, la etajul 1.

"Așa se explică de ce niște puțoi ca noi, locotenenți, niște puști acolo, ocupăm funcții mult prea mari. Noi am făcut coordonare fără să facem o zi de școală. Noi am învățat din dosare, înțelegeți? Am făcut ucenicie la locul de muncă pentru că eram deștepți și ne-am adaptat. Din dosare ne-am dat seama ce prostii au făcut unii, ce imbecilități erau acolo. Școala din Băneasa era ticșită cu ofițeri luați de obicei din școli militare, cu origine socială bună, băieți deștepți, dar care nu puteau să facă față peste noapte cerințelor muncii externe. Și atunci au fost obligați să ia din Facultatea de Comerț Exterior, d'ăștia super-pregătiți. Așa se explică infuzia masivă de ofițeri din comerț exterior. A fost singura soluție logică.", povestește un fost ofițer SD, subordonat al generalului Ion Mihai Pacepa.

Dar cum pentru orice compromis există și un preț, Emil Andreescu avea să plătească scump intrarea în DIE. Mai întâi a renunțat la cumnăta lui Dănuș, fiind însurat de "serviciu" cu o frumusețe de ungueroaică Mariana, ofițereasă și ea.

NEVESTE ȘI REGRETE

Când au fost trimiși la post la ONU, Mariana a primit misiunea să se infiltreze în diaspora maghairă din New York și să culegă informații despre iredentiștii unguri și evrei, mai ales despre cei care lucrau în redacția revistei Menorah. Spi-onii externi și familiile lor relaționau foarte greu între ei. Se fereau unii de ceilalți mai rău decât se fereau de dușmanul imperialist. Nu știau niciodată ce rapoarte dă cutare la București despre colegi. Prietenii se legau foarte greu. Mariana Andreescu era bună prietenă cu nevasta spionului Horotan - nume de cod Horatiu, vărul generalului afacerist Iles, aflat la post la Geneva în acea perioadă. Soțiile diplomaților ONU socializau la cursurile de limbi străine organizate de

Hospitality Commity sau la diverse recepții. Mariana se mai îndelețnicea printre altele și cu traducerea interceptărilor în limba maghiară, realizate de cifrorii reprezentanței. La întoarcere în țară, după 7 ani, Mariana a primit o primă de 10.000 de lei. În prezent suferă de o boală grea care a pus-o la pat.

După mai bine de 3 decenii, ofițerii "D", cum erau denumiți codificat toți colegii lui Andreescu de la divizia V2, critică dur politica de cadre dusă de conducerea DIE de la vremea aceea. Foștii externiști spun că trimiteră ofițerilor gen Emilian Andreescu la post la ONU, însemna deconspirare.

"Era clar că dintre atâtea milioane de români, ăia puținii care mergeau în America erau agenții statului. Când ești plecat în numele statului afară, ești agentul statului. Pe Andreescu l-au distrus când mergea cu acoperire oficială. Și în ziua de azi e cu stea în frunte, că organul contra-informativ știa clar că tot ce era diplomat, agenție economică, TAROM, atunci erau oamenii puterii comuniste.", spun aceștia.

Marele regret al lui Andreescu este că nu a fost folosit ca ofițer deplin conspirat "S", adică ilegal în cadrul unității speciale "U". Trimis în Vest încă din vremea când activa ca student în cadrul ONT, putea fi căsătorit cu o turistă străină, acoperirea perfectă. Legendar la nivel înalt, statul român îi făcea mai întâi șicane. Nu-l lăsau să plece. Apoi, viitoarea soție îi scria senatorului X, care făcea lobby pe lângă Ceaușescu. Și acoperirea era gata.

POSTUL DE LA NAȚIUNILE UNITE

Emilian Andreescu a fost trimis la post de urgență în 1973 pentru a-l schimba pe un alt diplomat cu probleme Nicolae Ropotean, care se implicase într-o relație amoroasă cu o funcționară internațională de la ONU. Profesorul Ropotean, ardelean de fel, era un bun vorbitor de limbă franceză și a fost mutat la ISMB (Securitatea Municipiului București), apoi la BRCE, unde a lucrat până în 1989 la un serviciu special care se ocupa de repatrierea moștenirilor. Bun prieten cu un ambasadorul Traian Chebeleu, Ropotean avea să fie reîncadrat în MAE la Direcția ONU și alte Organizații Internaționale, apoi promovat diplomat de președintele Iliescu.

Revenind la ofițerul DIE Ropotean de la jumătatea anilor '70, în mod normal, înlocuirea unui diplomat la post se făcea în timp. Câteva luni, un an dura pregătirea, predarea și preluarea agenturii. În cazul lui Ropotean, înlocuirea s-a făcut de urgență, tânărul Andreescu fiind obligat să-i ducă mai departe agentura și să o completeze. Totul s-a făcut pe baza dosarelor avute la studiu în coordonare. Există posibilitatea ca agenții aflați în legătura lui Ropotean să refuze colaborarea cu noul ofițer. Mai mult, ofițerii trimiși la New York sub acoperirea Institutului de Conjunctură Economică, erau obligați să facă și comerț exterior, altfel mai rău dăunau României.

"Degeaba făceai spionaj, dacă pierdeai aiurea un contract de sute de mii, milioane de dolari", povestește unul dintre foștii coordonatori din Centrala DIE.

Fiind sub supraveghere continuă (chiar dacă aveau statut diplomatic și nu intrau sub jurisdicția autorităților din New York, toți diplomații erau lucrați informativ de personalul de securitate ONU, format din foști ofițeri FBI sau CIA. SUA era doar țară gazdă.), la Națiunile Unite se filma, se înregistra și se fotografia totul. Tot ce se face în ONU este pentru eternitate, ca urmare Andreescu trebuia să facă o figură frumoasă la locul de muncă. Andreescu apare deseori în presa vremii, susținând discursuri la ONU pe diverse teme. Subiectul preferat de organele de partid și de stat fiind "cursa înarmărilor, pacea și securitatea" așa cum reiese dintr-o știre publicată în cotidianul România liberă la data de 30 noiembrie 1976. Andreescu a activat în cadrul Comisiei de Securitate ONU ca membru nepermanent în perioada 1976-1978, în Comisia I-a și a II-a a Adunării Generale ONU, în Comisia pentru Codul de conduită al companiilor transnaționale sau în Comitetul pentru explorarea cosmosului în scopuri pașnice. Locotenentul major Emilian Andreescu a reprezentat România și la Conferința ONU asupra Dreptului Mării unde a avut colegi celebrii, ca Teodor Meleșcanu sau Lazăr Comănescu.

Membrii Misiunii Permanente (DIE) a României la ONU - New York, sâmbătă 25 octombrie 1977- Upstate New York - Exit 4. Sus cu pălărie, lt. major Emilian Andreescu, jos cu haină de piele Teodor Meleșcanu. Ceilalți ofițeri DIE sau diplomați: Nicolae Chiroiu, Ion Goriță, Mitică Roșu, George Cartas, Dragoș Șerbănescu și soțiile unora dintre aceștia.

Pagină realizată de Ștefan TOMOIAGĂ

Redactor-șef al revistei "Foaia Săcălăzului", din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

Lăcașuri de închinare în Țara Banatului

Mănăstirile ca sihastrii ai spiritualității ortodoxe au constituit dintotdeauna locuri de retragere și liniște sufletească, unde Dumnezeu unește cerul cu pământul într-o armonie tainică.

Un astfel de loc, binecuvântat de Dumnezeu, este și Mănăstirea Călugăra.

Dealul Călugărilor

Vechea așezare pustnicească de aici a fost descoperită în 1859 odată cu Moaștele Sfântului Nevoitor aflate în peșteră și cu Icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, despre care se spune că a fost adusă de la Sfântul Munte Athos.

Istoria Mănăstirii Călugăra de astăzi nu este atât de veche ca aceea a altor lăcașuri de închinare de lege românească, deși, după tradiție, locul este considerat sfânt de sute de ani, de când valea care urca spre mănăstire se numește Valea Calugărilor. În această vale, spune tradiția, a existat o mănăstire cu mult înaintea celei actuale, având aceeași vechime ca și alte mănăstiri din Banat, dacă nu chiar mai veche decât unele dintre ele.

Astfel, preotul și istoricul Nicolae Tincu Velia (1816 - 1867), în lucrarea sa: "Istoria bisericească politico - națională..." (Sibiu, 1865), compusă după "tradițiuni, monumente și documente istorice", bazându-se pe tradiția locală și pe informațiile rămase de la Petru, protopop al Varadiei între anii 1776 - 1801, susține că mănăstirea care a existat la Ciclova Montană "către răsărit, pe dealul păduros numit "Călugaru", ar avea aceeași etate și viață ca cele mai vechi mănăstiri românești... mai bine de 600 de ani". Se presupune că peștera cioplită în stâncă din Valea Calugărilor, descoperită în anul 1859, în vremurile cele vechi, a fost altarul unei mănăstiri.

CÂNTĂRILE DIN STÂNCĂ

Locul în care s-a zidit Mănăstirea Călugăra de astăzi a fost descoperit în împrejurări deosebite, care confirmă tradiția monahală seculară în Valea Călugărilor.

În ziua de 8 iunie 1830, un pastor de capre din Ciclova Montană, pe nume Iancu Cârșovanul, rățâcind cu caprele prin desișurile neumblate ale pădurii, a auzit cântări bisericești, venind de undeva din pădure, întorcându-se în sat a povestit întâmplarea unor consăteni care au început să atârne icoane în copacii din jurul locului unde păcurarul a auzit cântările sfinte. Astfel, tot mai mulți credincioși din Ciclova, Gravița și din satele apropiate au început pelerinajul în Valea Calugărilor, atârând cruci și icoane în copaci, cele mai multe pictate de pictorul Mihail Popovici din Oravița. Tradiția aceasta a fost întărită și de semne dumnezeiești (de multe ori credincioșii care treceau pe lângă stâncă din capătul văii auzeau din interiorul stâncii cântări dumnezeiești).

Astfel, în ziua de 8 iulie 1858, cântările sfinte s-au auzit atât de bine din interiorul stâncii, încât credincioșii prezenți, între care se afla și absolventul de teologie Alexie Medici din Ciclova Montană, au ascultat în genunchi această minune. Credincioșii atârnavă icoane în copacii din preajma stâncii, iar duminicile și la mari sărbători aprindeau candelile deasupra icoanelor. La câțiva pași înainte de mănăstire, se vede și astăzi Icoana Sfântului Prooroc Ilie, încrustată într-un fag gros. Cel mai interesant este faptul că icoana a rămas neacoperită de scoarță, deși copacul a crescut și

s-a dezvoltat foarte mult în cei 100 de ani care au trecut de când a fost pusă icoana.

ICOANA DE LA SFÂNTUL MUNTE

Adevărul despre descoperirea locului unde s-a clădit Mănăstirea Călugăra îl aflăm de la teologul Alexie, care i-a povestit tânărului Vasile Jumanca și altora din Ciclova Montană, pe care îi învăța cântările bisericești, ceea ce știa din tradiția familiei sale de preoți, despre doi călugari care veneau în partile Ciclovei Montane de la Mănăstirea Ciobeni, în fiecare an la Duminica lăsatului sec de brânză. Unul se adăpostea în peștera de sub stâncă ce desparte Ciclova Montană de Ciclova Română, pe care mai târziu, în 1727, s-a clădit biserica romano-catolică Maria

Fels și citea rugăciuni pentru românii baștinași și pentru nemții coloniști. Celălalt și-a gasit adăpost într-una din peșterile de pe coastele Rol-ului, poate chiar prin locurile pe unde s-au auzit cântările dumnezeiești.

Astfel, în ziua de vineri, înainte de Duminica Floriilor din anul 1859, cercetând stâncă din capătul Văii Călugărilor, au observat cum, pe o tevișoară de piatră moale, curgea apă izvorâtă din interiorul stâncii. Făcându-se săpături în acel loc, ei au descoperit o peștera în formă de boltă lucrată de mâna omenească.

După cercetări mai atente și-au dat seama că fusese chilia unui pustnic sau a unui călugăr, care în decursul anilor s-a astupat cu pământ.

În interiorul peșterii, au găsit un altar de piatră moale, o icoana a Maicii Domnului cu Pruncul în brate, câteva obiecte bisericești și moaștele pietrificate ale pustnicului.

Într-o cronică veche există o însemnare care relatează că icoana găsită în peșteră a fost adusă de la Sfântul Munte Athos, iar credincioșii au luat-o și au dus-o la biserica din Gravița, însă după două zile, mergând să se roage la icoană, ei au descoperit că aceasta dispăruse. Au căutat-o cu toții timp de mai multe zile, dar icoana era de negăsit. Cu mare spaimă au aflat - spune documentul - că icoana era din nou în peștera, fără ca mâna omenească să o fi atins.

Aceste descoperiri l-au determinat pe tânărul teolog Alexie Nedici să intre în cinul monahal.

BANCHERUL AROMÂN SINA - ÎN SLUJBA MILOSTENIEI

După descoperirea peșterii, un miner a lărgit-o, un lemnar i-a fixat deasupra o cruce de lemn, iar pictorii Mihail Popovici și Dimitrie Turcu din Oravița au pictat câteva icoane pentru altar. Peștera astfel amenajată a fost sfințită de preotul George Popovici din Ciclova Română, ajutat de teologul Alexie Nedici, în noaptea de iunie 1859.

După sfințirea peșterii, tânărul teolog Alexie Nedici se călugărește și, având îngăduința episcopului Emilian Kengelat, pornește în ziua de 16 februarie 1860 prin satele din împrejurimi să adune bani pentru zidirea unei mănăstiri în locul peșterii.

Astfel, din daniile pe care credincioșii le-au dăruit, se încep lucrările zidirii mănăstirii în ziua de 16 mai 1860. Însa mănăstirea nu se putea termina numai cu ce se adunase până atunci. De aceea, ieromonahul Alexie a pornit din nou la drum, ajungând până la Viena, la baronul George Sina, în slujba milosteniei.

Întors acasă, ieromonahul Alexie reușește să-i caștige pe toți de partea sa pentru continuarea lucrărilor la mănăstire. Răvna lui și sprijinul neprecupețit al credincioșilor din jur fac posibilă terminarea lucrărilor într-un timp foarte scurt. În ziua de 1 octombrie 1861, Mănăstirea Călugăra a fost sfințită cu mare fast de episcopul Emilian Kengelat din Vârșeț, dăruindu-i-se hramul "Acoperământul Maicii Domnului" (1 octombrie) și "Sf. Mucenic Procopie", mutat apoi la data de 14 septembrie, la sărbătoarea "înălțării Sfintei Cruci".

Ctitorul spiritual al mănăstirii, ieromonahul Alexie, a fost și primul ei administrator.

3 OCTOMBRIE 1943

Mănăstirea Călugăra, monument istoric, este construită din piatră și cărămidă, având acoperiș de tablă, are plan dreptunghiular, împărțit în altar semicircular spre răsărit, naos și pronaos, având 17,30 m lungime și 7 m lățime. Turnul, în plan patrulater, are acoperiș de tablă în stil baroc, având o înălțime de 12 metri. În naosul mănăstirii, sunt păstrate într-o raclă moaștele pustnicului, descoperite în peșteră în anul 1859. În decursul anilor, lăcașului mănăstiresc i s-au făcut câteva reparații și îmbunătățiri: în anul 1862 s-au construit chiliile mănăstirii, cărora în 1907 li s-au adăugat veranda; în anul 1942 s-a renovat biserica după planul arhitectului Dimitrie Boitor din Oravița și s-a pictat interiorul cu pictură în stil bizantin, în tempera, de pictorul Nicolae Popovici, preot la Cacova; s-au sculptat iconostasul și stranile de sculptorul Aurel Cotarla din Gravița. Un sculptor talentat a lucrat în lemn tronul Maicii Domnului din naosul mănăstirii. Mănăstirea, astfel împodobită, a fost sfințită în data de 3 octombrie 1943 de episcopul Veniamin Nistor al Caransebeșului, în prezența unei mari mulțimi de credincioși din împrejurimi.

Datorită infiltrării apei în peretii bisericii a fost nevoie de o altă intervenție pentru păstrarea și consolidarea acestui monument de artă bisericească din părțile Banatului. Astfel, în anul 2000, cu binecuvântarea Prea Sfinției Sale Dr. Laurențiu Streza, episcopul Caransebeșului, s-a restaurat din nou biserica mănăstirii (fiind într-o stare avansată de degradare), lucrările finalizându-se la sfârșitul lunii septembrie, fiind târnoșită în data de 29 octombrie 2000, în prezența unui numeros sobor de preoți și a unei mari mulțimi de credincioși.

Meleagurile ciclovene se pot mândri cu lăcașul mănăstiresc construit în urmă cu aproximativ 140 de ani care, de-a lungul timpului, a întreținut și consolidat spiritul creștin ortodox din zona Oraviței și în Valea Carașului. Când ai nevoie de liniște și lumină, îndreaptă-ți gândurile sau pașii spre Mănăstirea Călugăra. Semne ale puterii lui Dumnezeu există peste tot în jurul nostru, nu ne rămâne decât să le descoperim și să le trăim!